

Bu, Gizli Kimlikle Dağlar Tepeler Geçtiğimiz İstanbul'a Yetmek İçin Akla Kararı Seçtiğimizdir,

Gökçe Ali, yol iz bilmeden, karlı dağlardan ve fırtınalı tepelerden, köpek sesleri duydukça belki bir yerleşim yeri vardır diye sığır tezeğinin duman kokusunu ala ala, haramilerin ellerine düşmeden, ormanlarda, sürülmüş tarlalarda, çorak vadilerde günlerce at sürdü. Kâh yollarda kirpi ve tavşan yedi, kâh dağlarda kar suları içti. Gece oldukça koynunda, gündüz giderken terkinde saklıyordu beni. Okuma bilmiyordu, "Bir süvari için bir kitap yükten başka nedir ki?" diye geçirdi bir ara içinden. Ama emanete hıyanet etmeyecek bir adamdı ve diz çöken ağanın vasiyetine uymak zorunda hissediyordu kendini.

Şehir ve kasabalara yakın gidiyor ama asla halk içine karışmıyordu. Gökçe Ali'nin saptığı toprak yol kentin yerleşim merkezine doğru gidiyordu ve biz, iki taraflı tek tük evler, bedesten ve kapalıçarşı derken Eskişehir önünden geçerek onun yeniçeri ayakdaşlarının bulunduğu Etmeydanı'na vardık. Gökçe Ali'nin kaç zamandır seferlerle, savaşlarla, kan ve şiddetle tanışık geçen zamanların kalıntısı olarak ruhuna sinen tedirgin düşüncelerden kurtulduğunu ve İstanbul'a ait asude hayatı özleyen huzurlu kalp atışlarını duyabiliyordum. Adımlarında bile bir tazelik ve şakraklık vardı artık. Üç yıldır görme fırsatı bulamadığı kentin fazla da değişmediğini düşünüyordu. Yalnız kışla yakınlarına gelince, vaktiyle kayıtlı olduğu orta neferleriyle birlikte ara sıra talim için çıktıkları, iki yakada Mesihî Mescidi ile Bizans su kemerine yaslanan çayırdaki bir şantiyenin kurulduğu ve temel kazıcıların, dülgerlerin, taş yontucuların, demir dökümcülerin, kumcuların ve kireççilerin harıl harıl çalıştıklarını görmek onu pek meraklandırdı. "Herhalde" dedi içinden, "Süleyman Han'ın genç ölen sevgili şehzadesi Mehmed için yaptıracağı ilan olunan külliye'nin temelleri bunlar olsa gerek." diye düşündü ardından. Gördüklerinin, Mimarbaşı Sinan ustanın ilk defa cami, medrese, türbeler, aşevi, kervansaray, sıbyan mektebi, muvakkithane ve sebilleri aynı kompleks içinde toplamayı düşündüğü ve çizimlerini buna göre yaptığı Şehzade Külliyesi olduğunu çok sonra öğrenecekti. "Kolay gele Sinan usta!" dedi içinden, "Kolay gele!"

Gökçe Ali beni bedestende Kara Piri'ye teslim ettiğinde günlerden Salı idi. Orta boylu, temiz yüzlü bu karayağz adam önce Ayas Paşa'nın mektubunu okudu. Sonra ayrı sayfalarda yazılı olan gazelleri alıp göz gezdirdikten sonra katlayıp serpuşunun arasına koydu. Akşam evine gitmeden önce de kâhyasını çarşıya gönderip kuruyemişler, mezelikler, mevsim meyvaları almasını tembih etti. Meğer bu hazırlık benim içinmiş. Cumaya kadar Kara Piri'nin Yedikule'deki evinde emektar lala tarafından sayfalarım baştan sona yüksek sesle okundu.

Leyla ile yaşadığımız hazin askın öyküsünden en ziyade etkilenenler evin küçük oğlu ile gelinlik kızı, bir de cariye Dilşeker idi. Dilşeker'i görünce Efendim Fuzulî'nin, öyküyü yazarken bu kızı görerek yazdığını zannettim. Kara Piri'nin evinde öykümün sonuna gelindiği gece Dilşeker fenalık geçirmişti. Evin genç kızı da gizli gizli akıttığı gözyaşlarını aşikar etmekten çekinmedi. "Kaderim güzelleri ağlatmak olmamalı!" diye düşünmeye başladım şimdi de. Leyla'yı aramak için çıktığım bu yollarda kısmetim hep gözyaşı olsun istemiyordum. Yoksa kendi gözyaşlarını kadar başkalarının gözyaşlarından, kendi hicranım kadar başkalarının hasretlerinden de sorumlu görecektim kendimi. İşin bir de farklı boyutu vardı. Satırklarına gözlerini ilıştirenler, başkalarına hissettirmediklerini sandıkları acılarını benden gizleyemediklerini bilselerdi acaba bana hangi duyguyla yaklaşırlardı? Daha doğrusu, istemeden onların mahrem hayatlarını izlediğimi bilselerdi... Onlar benim yalnızca cildimi okuyorlar, sayfalarımı bakıyorlar, dış yüzümü görüyorlardı, ama ben onların dışları kadar içlerini de biliyor, yüreklerinden geçeni anlıyordum. Bu bana acı veriyordu. Çünkü onların neşeli anları, kederli zamanlarından, üzüntüleri de sevinçlerinden daha büyüktü. Görünüşte hemen hepsi mutlu idiler, ama derinlerde bir yerlerde daima hüznü batmışlardı, "insanlar hep böyle mi?" diye düşünmeye başlamış, "Acaba Dicle yamaçlarında bıraktığım sevgili Leyla'mın da kederleri var mıydı?" diye merak etmişim. O zamanlar şimdiki gibi yetilerim gelişmiş değildi, insanların kişiliklerini yalnızca parmak uçlarındaki kan dolaşımından kestirmeye çalışıyordum.